

[Korneliusen]

forløbet være så omfattende, at klassen kan være social ramme for eleverne gennem hele undervisningsforløbet. I 2. og 3. g skal der være mulighed for en stigende grad af specialisering afhængig af interesser og senere uddannelsesmål. Omfanget af valgfag må ikke blive mere omfattende, end at samarbejdet i klassen fastholdes.

For at sikre mulighederne for reformer så hurtigt som muligt foreslås det, at der udformes en egentlig forsøgslov. Vi lægger vægt på, at der bliver tale om en gennemarbejdet reform, og en forsøgslov kan medvirke til at reducere et uønsket tidspres og give inspiration til en fremsynet gymnasireform.

Undervisningsministerens udspil om gymnasiet har været mange. Lad mig holde mig til tre centrale.

1. Uffe Gravers Pedersen-udvalgets rapport om gymnasiet, en rapport, som satte gang i debatten om gymnasiets fremtid, og som – må man erkende – i analysen af gymnasiets problemer var god. Men løsningsforslagene forfaldt til historisk romantik og tegnede konturerne af et elitegymnasium, fokuserede meget skarpt på den ene af gymnasiets to hovedopgaver, nemlig det studieforberedende element, og nedprioriterede den anden hovedopgave: gymnasiets almene uddannelsesforpligtelse.

Prioriteringen er forkert, fordi halvdelen af de unge, som får studentereksamen, ikke bruger den til videregående studier, forkert, fordi fremtidens samfund vil stille krav om hele mennesker. Men det afgørende i debattens forløb var, at undervisningsministeren ikke forholdt sig til rapportens konklusioner, endskønt det var hans eget arbejde.

2. Gymnasiedirektoratets forslag til en kommende gymnasiestruktur, et arbejde, som må være initieret af ministeren. Der er efter vores opfattelse gode elementer i direktoratets forslag, og det kunne have dannet udgangspunkt for politiske drøftelser, men ret hurtigt stod det klart, at forslaget rummede elementer, som ministeren tog afstand fra og dermed gjorde uinteressante for den videre politiske debat.

3. Et timetalsforslag, som er udarbejdet i ministeriet, som cirkulerer bredt, og som selvfølgelig er gået voldsomt ind i gymnasiediskussionen såvel blandt de politiske partier som i gymnasielærernes organisation og faglige foreninger.

Jeg bebrejder selvfølgelig ikke undervisningsministeren, at timetalsforslaget cirkulerer, men jeg bebrejder ministeren, at han forholder sig tavs, for helt uden hold i virkelighedens verden er forslaget ikke. Læser man undervisningsministeriets tidsskrift Uddannelse, nr. 7, som udkom i august 1985, er der helt god overensstemmelse mellem undervisningsministerens synspunkter og det cirkulerende timetalsforslag. Og lovede undervisningsministeren for resten ikke i Uddannelse, nr. 7, at han ville fremkomme med lovforslag? Sidste melding er, at ministeren ikke vil fremsætte lovforslag i folketinget om en gymnasireform, men vil komme med forslag til administrative ændringer af gymnasiet. Er det rimelige arbejdsvilkår for folketinget? Nej.

Om forløbet: ikke alene er porcelænet skåret, ministeren har tabt terrinen på gulvet.

Om indholdet: for det første er det klart utilfredsstillende at kommentere noget, som man ved ikke eksisterer. For det andet til spørgsmålet om timetalsplanens indhold og konsekvenser: ingen diskussioner om gymnasiets placering i det fremtidige uddannelsesystem. Den samler alle redskabsfag i 1. g, både på den sproglige og på den matematiske linje. Det vil ikke lette overgangen fra folkeskolen til gymnasiet, og det vil ramme eleverne arbejdsmæssigt meget hårdt. Den styrker det studieforberedende på bekostning af det almene og formindsker de reelle muligheder for tværfagligt samarbejde og udadvendte aktiviteter. Den tager ikke stilling til revision af den eksisterende fagrække, og den indfører fag, som efter vores opfattelse er for erhvervs-specifikke. Den sænker gymnasiefrekvensen i en tid, hvor kravet om højest mulig almenuddannelse er forudsætningen for erhvervelse af relevante kvalifikationer og arbejdsmæssig fleksibilitet.

Timetalsforslaget kan ikke bruges som udgangspunkt for politiske forhandlinger. Vi opfordrer derfor undervisningsministeren til at begynde forfra. Vi påpeger over for undervisningsministeren, at der i folketinget er et flertal imod at gennemføre administrative ændringer i gymnasiet. Vi ønsker at fastholde traditionen for et bredt politisk samarbejde om den fundamentale uddannelsespolitik.

Til det forslag om motiveret dagsorden, som SF har stillet, vil jeg sige: vi har overordentlig sympati for dagsordensforslaget, ja